

Nepůjdeme spát až ráno v šest...

(Zemský trestní soud v Praze.)

Jsou srdce lidská nestejná... to už zná každý z písničky, a ne-li každý, tedy jistě ji znají návštěvníci divadélka „Labuť“. Jedno touží jen po lásce a milkování, druhé po skleničce a dobrém moku...

A takové srdce věčně žíznlivé a nespokojené měl stavbyvedoucí Josef Frolík. V náladě růžové navštívil vinárnu v Praze III., kde statně popíjel a snažil se zapomenouti trudů životních.

Číšnice Marie Macková po ujištění, že má u sebe asi tisíc korun, které chce na své povražení obětovati, ochotně nosila další skleničky a lahvičky, až konečně host prohlásil, že má dost a že zůstane útratu 545 Kč — dlužen. S obsluhou i kvalitou nápojů byl spokojen, ale s ním nebyla spokojena číšnice, která měla účet, a tak ocítl se věčně žíznlivý Frolík před soudem pro zločin podvodu. Slíbil sice, že peníze splatí, ale přes to odsouzen byl do těžkého žaláře na šest týdnů bezpodmínečně. Pke.

Komu patří stromy na erárních silnicích.

(Zem. trest. soud v Praze.)

Otázkou touto zabýval se loni krajský soud v Jihlavě, jak jsme v čís. 1. z roku 1925 referovali, a nedávno zase se zabýval podobnou otázkou soud zdejší.

Jest svémocné kácení stromů u erární silnice krádeží?

Statkář R. z Liboce u Prahy byl totiž udán silniční správou pro krádež, které se měl dopustiti svémocným skácením dvou starých topolů na „Dlouhé míli“, totiž na známé říšské silnici mezi Ruzýní a Středokluky, a byl také pro tento delikt obžalován.

Hájil se prostřednictvím dra Tykače ze Smíchova tím, že jako majitel pozemku, sousedícího s tělesem silnice, se pokládal za oprávněna svoliti k tomu, aby i jeho zřízenec stromy ty skácel a dříví z nich pro sebe koupil, a to tím spíše, poněvadž již před tím tak učinili jiní majitelé přilehlých pozemků, aniž by byla správa silniční proti tomu činila námitek.

I pro případ, že by topoly byly nesporným majetkem státu, hájil se podstatným omylem a navrhl také nepřislušnost soudu, poněvadž by se jednalo nanejvýše o přestupek ve smyslu zákona ze dne 2. 12. 1884 č. 7, který zakazuje kácení stromů u veřejných silnic bez povolení úřadu a příkazuje stíhání podobného policejního přestupku soudu obecním.

Z těchto důvodů byl také při závěrečném líčení po výmluvné obhajobě dra Mrhy vyneseno rozsudek osvobodující a erár s náhradou škody 300 Kč odkázán na pořad civilního práva.

Pomsta za dceřiny kalhoty.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Byla jednou jedna dívka, která měla mnoho milenců a jednoho vážného nápadníka. Milence proto, že byla trochu do větru, a nápadníka, protože měl slušné postavení a chtěl si ji vzít. Chuť ho přešla, když se dověděl o těch ostatních. I vzplála zhrzená nevěsta pomstou a ochladlého ženicha polila vitriolem. On přišel o levé oko, ona přišla na půl roku do kriminálu. A jak už to bývá, případ přišel do novin, v nichž byla i zmínka o pěkném vysvědčení zachovalosti, které obžalovaná dívka vystavila její rodná obec. Obec psala, že „není jí známo, že by slečna Kosová byla zachovalá, ale spíše se povídá, že je lehké zboží. Na nižepsaný úřad byly také dodány jednou reformní kalhoty, které výše uvedená ztratila v lese na procházce, kam často chodila.“

Odsouzená dívka má matku, kterou mohl šlak trefit, když četla takovou pohanu o své dceři. „Tím je vinen obecní tajemník. Jen on to mohl napsat, že s ním dcera nechťela chodit!“ Taková pohana volala po pomstě, která také byla vykonána osvědčeným rodinným prostředkem — vitriolem. Na štěstí neměla matka tak jistou ruku, jako dcera, a odnesly to hlavně tajemnickovy šaty, dočista zkažené po té sprše. Sám byl jen trochu popálen na krku.

„Co vás to jen napadlo? Víte, jak to odnesla vaše dcera,“ divil se soudce.

„Pane soudce, to bylo pro ty kalhoty. Jak se to mohl opovážit napsat, když dcera nikdy ani žádné neměla!“

Prostě matka je a byla přesvědčena, že spravedlivě mstila dceřinu čest a že těch osm měsíců dostala nevinně.

Opět jeden ukousnutý nos.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Před časem referovali jsme o ukousnutém nose v Uhorské ulici v Bratislavě, kterýžto případ vzbudil veliký zájem. A za krátkou dobu Komárno, které velmi žárlí na vzrůst Bratislavy, může se tím pochlubitit též. V tomto staroslavném městě žil vdovec a vdova. Oba prožívali svůj vdovský šedivý život jako dva holoubci, jen ve svátečních chvílích to v nich ještě zabouřilo. Považovali jeden druhého za osudem poslaného, aby se navzájem potěšovali horoucí láskou. A skutečně — jejich život plynul velmi klidně a příjemně.

Avšak v polovině září loňského roku krásná pohádka lásky vzala netušený obrát a změnila se v tragedii s velmi smutným koncem. Víme jen, že před komárenským soudem se objevili dva lidé: vdovec a vdova, Ludevít Tóth a Alžběta Pappová, rozená Dudášová z Eršekkét. Nejen obecenstvo, ale hlavně soudcové byli zvědaví, jakým způsobem se ono uhryznutí stalo. Ludevít Tóth jim to vložil na talíři: je sice pravdou, že on ten nos Pappové ukousl, ale to jen z čisté a upřímné lásky.

„Tak jsme se škádlili a milkovali a na jednu, ani nevím, jak to tak přišlo, špička